

[Victor Larsen.]

faar man kun 7 Kr. 20 Øre, og det kunde vel ikke afskrække nogen. Men Tingen er jo den, at dette ikke vilde føre til det Resultat, som man tror. Saa let gaar det nemlig slet ikke. I store Kredse i dette Land er der oparbejdet den Forestilling, at Sukkerroedyrkning er en lukrativ Forretning. Det er en udbredt Opfattelse, at Roedyrkerne gennem Aar har stillet ublu Krav, og jeg vil gerne sige, at det er ikke saa meget de skiftende Handelsministre, Dyrkerne der har stødt paa, for man har kunnet mærke under Forhandlingerne med Ministrene, at det Bevismateriale, som vi kunde fremlægge, gjorde Indtryk. Herigennem fik man Handelsministrene til at forstaa, at det var en Produktion, som stillede meget store Krav til Dyrkerne. Men det er rigtigt, at i visse Kredse er der oparbejdet en Stemning imod Sukkerroedyrkerne. Det er en Realitet, at man har hele Tiden villet købe denne Produktion billigst muligt, og man har ogsaa gennem de Forhandlinger, der er ført af de skiftende Handelsministre — og ogsaa af Departementscheferne i den ministerløse Tid —, hvert Aar opnaaet Forlig med Dyrkerne om Dyrkningsbetingelserne, men, som det altsaa har vist sig, med det Resultat, at Arealet de senere Aar er bestandigt faldende. Den Tilskyndelse, der skulde ligge i Prisen, har altsaa ikke været i Stand til over for Dyrkerne at opveje den stærke Følelse af Ulemperne.

I Aar foreligger der imidlertid en helt ny Situation. Den nuværende Handelsminister har ikke kunnet opnaa en Overenskomst med Roedyrkerne om Dyrkningsbetingelserne, den højtærede Handelsminister møder uden en saadan Overenskomst. Jeg vil gerne sige, at jeg betragter det som meget alvorligt, at Stillingen er den i Dag, at man stædigt, aldeles stædigt har fastholdt de gamle Betingelser fra i Fjor, til Trods for at man erfaringsmæssigt kender Resultatet: faldende Arealer. Der er slet ingen Tvivl om, at i Handelsministeriet ved man udmærket — burde i alt Fald vide det —, at Arealerne nu nærmer sig det Punkt, da der ikke alene ingen Eksport bliver, men hvor den nuværende hjemlige Rationeringsmængde er i Fare. Det er aldeles ikke sagt for stærkt. Man kan være ganske sikker paa, at fører man denne Sag igennem, som den er forelagt, lykkes det ikke at faa et andet Resultat frem, bliver Arealerne formindsket i en saadan Grad, at man med en maaske uheldig Høst — og hvem kan garantere mod dette — absolut ikke faar eet Kilo til Eksport, og oven i Købet løber

man Risikoen for Nedsættelse af Rationeringen. Det maa da blive det kommende Udvalgs Opgave at bringe dette Spørgsmaal i Orden, og dette saa meget mere som der aldeles ikke er stillet ublu Krav fra Dyrkernes Side — tværtimod. Man har skitseret en Ordning, hvorefter Staten kalder paa en Udvidelse af Arealerne med en Opmuntringspræmie, sat i Relation til de dyrkede Arealers Omfang, og saaledes at Udgifterne derved kan dækkes gennem Eksporten, saaledes altsaa at Staten i det hele ikke taber een Øre paa denne Forhøjelse. Om det vil være nok, er saa en Sag for sig. Det vil i hvert Fald ganske givet, hvis det kommende Udvalg kan gennemføre en saadan Ordning, bidrage overordentligt til at opretholde Arealerne og maaske til at faa et forøget Areal, men det store Skred vil det ikke give med Hensyn til Arealernes Forøgelse. Saa skulde der naturligvis ganske andre Ting til, og det ved man udmærket godt fra Roedyrkernes Side, at de kommer ikke.

Jeg har Lyst til at gøre den Bemærkning, at her er for en Gangs Skyld en Produktion, hvor Forbrugerne har haft billige Priser gennem Krigsaarene, hvor Dyrkerne og Arbejderne har nøjagtig samme Interesse, derigennem at Arbejderne er sikret 65 Centner pr. Td. Land i Arbejds løn, hvilket altsaa vil sige, at stiger Prisen paa Sukkerroerne, stiger Arbejds lønnen automatisk. Jeg vil gerne slutte med at sige, at mit Parti vil medvirke til en betydelig bedre Løsning end den, der her foreligger. Vi vil gøre saa stærkt et Forsøg, som vi kan, paa endnu i den tolvte Time at redde Landets Sukkerproduktion ogsaa i Aar.

Aksel Larsen: Jeg har befitet mig paa at sætte mig ind i den Sag, vi forhandler her. Det er beklageligvis ikke lykkedes mig, og jeg er ikke sikker paa, at det er min Skyld. Lovforslaget er meget kort og lakonisk, dets væsentlige Bestemmelse er, at Loven ikke gælder for Færøerne. Hvad det i Grunden gaar ud paa, staar der ingenting om. Det er en blank Bemyndigelseslov til Ministeren. Bemærkningerne giver ingen Oplysninger. Graver man tilbage i Annalerne til den Lov, man vil forlænge, Lov Nr. 118 af 13. Marts 1943, opdager man, at det er en Forlængelse af en Lov fra 1941, og saa kan man gaa tilbage dertil og bliver naturligvis en Del klogere. Derved bliver jeg mindet om den Behandling, vi havde her i Tinget af Sukkerordningen af 1941. Loven dengang giver imidlertid ikke de nødvendige Oplysninger om alle